

На сцені свиня-анімастріонік, що грала на банджо, сповільнила свої рухи, заторохкотіла, а потім зупинилася.
— Серйозно? Ще одна? — вигукнув Джек.

Дурна свиня стала вже третім анімастріоніком, що зламався менш як за місяць. А ремонт таких штукенцій коштує грошей. Грошей, яких у Джека не було.

Це місце забирало так багато грошей. Коли він купив його три роки тому, він подумав, що «Піца Плейграунд» — дитяча піцерія з іграми та анімастріоніками — стане прекрасною інвестицією. Піца, ігри, персонажі-тварини, що говорять і співають — це все, що люблять діти, хіба ні? А батьки завжди шукають способи розважити своїх маленьких дітей, особливо на день народження. Він очікував багато замовлень у такі дні.

Але річ у тому, що діти не приходили, і Джек не знав, в чому причина. Чи це тому, що в наші дні батьки настільки заповнили графіки своїх дітей спортом та навчанням, що не залишалася часу на безглузді розваги? Чи діти сьогодні просто віддають перевагу різного роду безглуздим розвагам на своїх комп'ютерах чи ігрових приставках? Якою б не була причина, Джек втрачав гроші, ніби воду, що ллється через сито. Ось як сьогодні вранці: йому довелося наказати персоналу кухні викинути прострочені інгредієнти для піци, яку нікому було замовляти. І тепер йому треба було придумати, як сплатити за ремонт анімастріоніка, на якого ніхто не приходить подивитися.

— Портере! Сейдже! Ходіть сюди! — проревів Джек. Він був такий сердитий і роздратований, що відчув, як його обличчя спалахнуло. Він згадав, як лікар радив йому стежити за своїм тиском, але як

можна знизити його, коли все довкола виходить з-під контролю?

Портер вийшов із-за сцени, а Сейдж — із комірчини. Обом було трохи більш як двадцять років, вони були досить молоді, щоб бути синами Джека. Але ці хлопчики й не були його синами. «Які тільки невдахи», — подумав Джек, коли вони пленталися до нього, немов собаки, котрі марно намагаються догодити своєму господареві. Що ж, Джеку *не подобався ніхто із них*. Портер, той коротун в окулярах, був різноробом, який мав відповідати за аніматроніків. Він стверджував, що був свого роду винахідником, а коли не намагався бездарно виконувати накази Джека, то завжди возився з інструментами та обладнанням у складському приміщенні. Сейдж, той, що високий, з довгим чорним волоссям, заплетеним у коси, мав тримати це місце в чистоті. Він вважав себе письменником. Усі перерви він проводив, сидячи за столом в обідній зоні, згорбившись над блокнотом і пишучи свій, так званий роман.

«Зрозуміло, що жоден з цих ідіотів нікуди не поїде», — подумав Джек. Їм пощастило, що він вважав за потрібне платити їм мінімальну зарплату і дозволяв забирати додому залишки піци.

— Свиня зламалася, — сказав Джек. — Віднесіть її назад в складське приміщення.

— Ого, ці штукенці мруть як мухи, — сказав Сейдж, дивлячись на майже порожню сцену.

— Мені не потрібні твої коментарі, Капітане Очевидність, — сказав Джек. — Мені просто потрібні твої м'язи, щоб віднести свиню в складське приміщення.

— Слухаюсь, сер, — сказав Сейдж, але виглядав так, ніби приглушував бажання закотити очі.

Джек терпіти не міг непокори.

— Що ж, скоро всі ваші проблеми з аніматроніками у будь-якому разі будуть вирішені, — сказав Портер, виходячи на сцену, щоб допомогти перенести зламану фігуру. — Я майже закінчив прототип своєї машини. Це дозволить створити недорогого, але дуже функціонального аніматроніка, зробленого з недорогого шматка дерева. Ви будете вражені, Джеку!

— Я повірю, коли побачу, — пробурмотів Джек. Щось у необґрунтованому оптимізмі юнака його особливо дратувало.

Портер усміхнувся, ніби перед ним стояв справжній виклик.

— О, ви це побачите. І ви цьому повірите. — Він повернувся до Сейджа. — Ти готовий підняти цю штуковину? Зробімо це на рахунок три. Один... два...

З допомогою Сейджа Портер поклав аніматроніка-свиню, що «померла», в кут складського приміщення.

— Я так втомився від того, як цей людоїд з нами розмовляє, — сказав Портер. — Щойно я отримаю патент на свій винахід і знайду покупця, я піду звідси так швидко, що за мною тільки курява стоятиме.

— А я застрягну тут, ковтаючи твою куряву, — зітхнувши, сказав Сейдж. — Можливо, колись ти пожалієш мене, запросиш у свій особняк і нагодуєш. Ну типу, згадаєш свого старого колегу,

який досі харчується гумоподібними розігрітими скибочками піци.

Портер поплескав Сейджа по плечу.

— Гей, тобі не знадобиться моя жалість. Ти опублікуєш свій роман. Твоя книга потрапить до списку бестселерів. Ти подорожуватимеш країною, роздаючи автографи. Більше ніякої розігрітої піци.

Сейдж сором'язливо усміхнувся.

— Ти дійсно вважаєш, що рукопис досить непоганий, щоб його опублікувати?

— Звичайно, я так вважаю! — сказав Портер.

Він був радий підбадьорити свого приятеля, але це справді були щирі підбадьорювання. Сейдж дійсно був талановитий.

— Рукопис набагато кращий за багато опублікованих книг, які я читав. І не лише я так думаю. Твоя викладачка художнього письма теж так говорить, хіба ні?

Портер і Сейдж разом навчалися в місцевому коледжі, хоча спеціалізувалися в різних галузях: Портер — в машинобудуванні, а Сейдж — в англійській мові.

Сейдж кивнув.

— Вона дуже хвалила роман.

— Ну ось! І взагалі, маю сказати, що я вважаю твою роботу не просто цікавою, а й такою, що надихає. Твій роман в дечому надихнув мене на створення мого винаходу.

Сейдж скинув догори бровами.

— Як це?

— Ну, в «Різьбярі ляльок» йдеться про дерев'яного чоловіка, який хоче стати справжнім, так?

Сейдж кивнув головою.

— Ну, мій різьбяр ляльок бере звичайний шматок дерева і перетворює його на щось, що здається живим.

Він не чув крику Джека і вирішив, що сварливий бос, мабуть, тимчасово відволікся. Портер відсмикнув блискучу фіолетову фіранку, що приховувала його винахід разом з декількома зламаними аніматроніками.

— Ходімо, поглянеш. Якщо Джек повернеться сюди, я вдам, що працюю з аніматроніками, а ти — що щось прибираєш.

Сейдж усміхнувся.

— Ти погано на мене впливаєш, Портере.

Він пішов за коротуном за стару завісу, яка, мабуть, колись висіла перед сценою.

— Дивись! — сказав Портер, жестом вказуючи у бік незграбного на вигляд обладнання. — Різьбяр ляльок!

— Він схожий на гігантську дробарку для деревини, — сказав Сейдж.

— Ну, це основна концепція, — сказав Портер голосом продавця. — Але він робить набагато більше!

Подібно до дробарки для деревини, різьбяр ляльок мав отвір, в який подавалася деревина. Але те, що відбувалося, коли деревина опинялася всередині машини, було набагато складнішим. Портер планував подати заявку на патент, щойно він розбереться з деякими неполадками. Він сподівався, що різьбяр ляльок стане першим із його багатьох запатентованих винаходів.

— Ось, допоможи мені завантажити в нього цю колоду, і я покажу тобі, що відбувається.

— Добре, — сказав Сейдж, але його голос звучав трохи невпевнено. — Це обладнання безпечне, правда ж?

— Найбезпечніше! — сказав Портер. — Всі гострі частини знаходяться всередині.

Машина мала вигляд високого вертикального металевого циліндра з розсувними дверцятами, які відчинялися натисканням кнопки. Коли Портер натиснув кнопку, двері відчинилися, відкривши відсік розміром з людину, оточену металевими лезами. Сейдж і Портер підняли півтораметрову кедрову колоду і поставили її сторчма усередині відсіку.

Портер натиснув на кнопку.

— А тепер зачекаємо.

Машина загула, ніби оживши, а потім стала видавати ще гучніші звуки. Вона дзижчала, потім сичала, потім ревіла.

— Так і має бути? — намагався перекичати шум Сейдж.

Машинний шум був для Портера як музика. Він усміхнувся.

— Вона працює ідеально.

Менш ніж за хвилину гучного торохтіння машина затихла.

— Дивись! — Портер вказав на внутрішній відсік. — Ось найкраща частина.

— Я дивлюся, — сказав Сейдж, і його голос звучав так, ніби він ще не знав, що думати.

Портер натиснув кнопку, і двері відчинилися, відкривши повністю сформовану з усіма суглобами і частинами дерев'яну людину.

— Тепер мені просто потрібно злегка потягнути.

Портер схопив дерев'яну постать за плечі і потягнув, а потім ще сильніше.

Сейдж засміявся:

— Схоже, ти допомагаєш машині народжувати.

— Саме це я і роблю, — сказав Портер. Він сильно смикнув, і фігура всередині машини нарешті вивільнилася. Портер витягнув її до кінця і поставив на ноги.

Портер знав, що для деяких людей ця фігура видаватиметься грубою, але для нього вона була гарною. Вона мала форму маленької людини. Проста дерев'яна фігурка нагадувала йому моделі для малювання, які вони використовували на заняттях з малювання у старшій школі. Попри те, що вона була простою, вона все одно може бути надзвичайно корисною для когось на кшталт Сварливого Боса. Одягніть фігурку в пухнастий костюм, щоб вона нагадувала кролика, лисицю або ведмедя, і ви отримаєте недорогого аніматроніка, який ідеально підійде для піцерії.

— Окей, окей, — сказав Сейдж, усміхаючись. — Мушу визнати, що це досить круто.

— О, ти ще навіть не бачив найкрутішої частини, — сказав Портер. — Просто зачекай.

Він натиснув кнопку на попереку дерев'яної фігурки, і вона почала повільно рухатися. Повернула голову ліворуч, потім праворуч. Підняла руки так, ніби тягнулася обійматися.

— Ого, — здивовано сказав Сейдж. — Ти зробив все це сам?

Портер засміявся.

— Угу, все сам, як дорослий хлопчик. Це надзвичайно рентабельно. Якщо ви можете дозволити собі колоду, ви можете зробити аніматроніка.